

Transformări

Oare cei care trăiau (e un fel de a spune, pentru că traiul lor nu era decît o lungă agonie) cu 50 — 100 — 200 lei în vremea „epocii de aur“, o duc acum mai bine? Am numit aici pensionarii spoliatoarelor ceapeuri — formațiuni economice care au transformat țărani capabili de muncă într-un soi de hibridi, viețuitori între sat și oraș, în trenuri. Navetisti, înși deznădăcinați din mediul lor firesc, inadptabili lumii căreia erau destinați spre împlinirea practică a „legilor economiei socialiste, cu pivotul ei — industria constructoare de mașini“. Astfel, mașina infernală a comunismului a făcut din cal măgar, din gospodar — purligar. Cei mai loviți de „transformările revoluționare“ au fost țărani trecuți de o anume vîrstă, blestemați să moară cu pămîntul sub unghii, fără a se bucura de roadele acestuia. La vîrsta neputinței, mulți — cei fără copii, sau cu copii îngrași — au ajuns muritori de foame, dacă n-au luat drumul degradantei cerșetorii.

Dar astăzi, în România liberă, democrată etc. sînt ei mai bine tratați, pot duce o viață decentă înainte de obșteșcul sfîrșit? Cu cei 500 de lei pensie (dacă o primesc)? Acum, cînd cele necesare traiului s-au scumplit de 3 ori, de 10 ori, de 100 de ori? Acum cînd **LUPI DE STAT** s-au transformat în **LUPI PRIVAȚI**, tot mai lacomi și fără frică de „cîinii” păzitori ai turmei? Acum cînd demagogia reformei le-a întunecat și bruma de înțelegere față de orice orînduială?

Ceausescu îi ajută să moară, cei ce conduc astăzi treburile țării îi lasă să moară singuri, încălciți în sîrma ghimpată a strălucitoarelor legi reformatoare!

Traian SUCIU

SOMAJUL LA ZI

Se pare că, la ora actuală, la nivelul județului Sibiu nu sînt motive prea mari de îngrijorare, comparativ cu situația din țară (Asupra acestui aspect vom reveni într-un comentariu mai amplu în unul din numerele noastre viitoare.).

Prezentăm acum datele obținute de la Oficiul Forțelor de Muncă, privind situația șomajului, la 1 noiembrie a.c.:

- Total șomeri aflați în plată — 2 238, din care 1 582 femei;
- Muncitori necalificați — 481, din care 357 femei;
- Muncitori calificați — 1 540, din care 1 110 femei;
- Personal de specialitate cu pregătire medie — 87, din care 61 femei;
- Personal cu pregătire superioară — 130, din care 54 femei;
- Iesiti din plată — 982, din care 523 femei.

Din cei ieșiți din plată, menționăm că au fost încadrați în muncă 581 șomeri, din care 310 femei, iar pentru rezul locului de muncă s-a înregistrat un număr de 65 de șomeri, din care 18 femei.

La expirarea celor 180 de zile, cîte prevede legea, s-au înregistrat 294 şomeri, din care 187 femei.

Restul șomerilor sînt cei care au fost transferați, pensionați, mutați cu domiciliul etc. **Gabriela BALAN**

Gabriela BALAN

Pustiții de vreme și mizerie, bătrînii rătăcesc pe străzi — la orizontul vieții nu întrevăd nici o rază de lumină.

Foto: Iulian PREDA

Cu ocazia zilei Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, redacția ziarului „21 - Radical” urează tuturor celor ce poartă aceste nume — „La mulți ani!”.

[illegible]

Promițătoare filiații

Domnii John Hēyl (profesor de istorie și directorul Centrului de Studii și Programe Internaționale al Universității din Missouri) și Jeff Chinn (prorectorul universității) — purtători de cuvânt ai acestora au acoperit pe parcursul celor trei zile de ședere la Sibiu (27—30 oct.) un bogat itinerariu de întrevăderi, participând la o gamă cuprinzătoare de convorbiri cu decanii și corpul didactic al facultăților sibiene, profesori din învățământul liceal, oameni de cultură din oras.

Multiplele întâlniri și discuții pe care și-au propus să le angajeze pentru a reține o imagine cât mai fidelă și concludentă din actualul tablou al mecanismului universitar sibian nu ne-a permis înșăilarea unui dialog mai larg pe teme profesionale. Totuși, din lapidarele schimburi de idei spicuim pentru dv. răspunsurile acordate cu amabilitate unui grupaj de in-

— Care este factorul principal ce determină în mare măsură structura unei universități americane?

— Configurația unei universități americane este aproape integral o reflectare a pirghiilor pe care le implementează în societatea noastră sistemul pieței libere. În puține cuvinte: selecție foarte redusă (accesul tinerilor în universitate nu este limitat de testări riguroase; ele intervin pe parcurs) și posibilitatea totală de opțiune de partea studentului. El poate urma orice program dorește, poate opera permutații convenabile sferei sale de interes etc. Mai mult, studentul reprezintă instanța principală care dictează prevalent conținutul programelor universitare, ceea ce favorizează o mișcare mult mai laxă decât în universitățile europene. Se poate vorbi, deci, despre cerințe ridicate și cerințe mai scăzute în ceea ce privește

opțiunile studenților pentru anumite discipline de studiu, iar în funcție de acestea, despre structurări maleabile, al căror ton îl imprimă orientările studenților. Spre deosebire de sistemul aplicat în centrele universitare europene, valabil și la dv., universitățile americane dispun de un aparat organizatoric și administrativ mult mai puțin fluctuant, mult mai stabil, în sinul căruia au loc puține mutații „pe verticală”. Mai exact, lucrăm pe baza unei rețele de specialiști în probleme de „gestionare” internă care sînt canalizați de ani de zile pe feliile lor de activitate, nu pendulează între catedră și administrație precum se practică în Europa, ci se perfecționează ca și categorie profesională distinctă.

— În ce ar consta, foarte pe scurt diferența între uni-

(Continuare in pag. a II-a)

Ariadna NEAGU

OPINII Pe marginea modului de aplicare a Legii nr. 18/1991

Legea nr. 18/1991 (noua Lege a fondului funciar) prin art. 102, abrogă Decretul 115/1959. Prin abrogarea acestui decret puterea legislativă recunoaște, cel puțin formal, caracterul lui reprobabil, datorită faptului că în spiritul și sub pretextul luptei de clasă, au fost jefuiți nenumărați proprietari de terenuri agricole. Aplicându-l, în anul 1959, statul comunist a confiscat de la proprietari atribuțiile proprietății: uzufructul și dreptul de a dispune asupra terenului.

Proprietatea mudă asupra terenului a rămas proprietarului, întrucât pînă la data de 1 ianuarie 1990 titlul de proprietate nu a fost înregistrat în favoarea statului, în sistemul de evidență al Cadastrului Funciar general, așa cum prevede art. 34 din Legea 18/1991.

În mod justificat, prin acest fapt, art. 93 din Legea 18/1991 nu prevede eliberarea de titluri de proprietate asupra terenurilor confiscate proprietarilor prin Decretul 115/1959.

Odată cu abrogarea Decretului 115/1959, prin noua Lege a fondului funciar, redobîndirea legală a terenurilor se face prin stingerea uzufructului preluat și impus de statul comunist.

Ca urmare a stingerii uzufructului, statului îi revine, în calitate de uzufructuar și în conformitate cu prevederile le-

gislației civile, obligația de a restitui proprietarului de drept terenul nedegradat în vreun fel, în esență sau în drepturi, și liber de uzurpare. Primăriilor care în calitatea lor de reprezentante ale statului au administrat terenurile agricole preluate în temeiul Decretului 115/1959, le revine această obligație legală. În acest scop, Prefectura județului trebuie să dispună ca primăriile comunale să radieze din foile agricole persoanele care și-au declarat folosința acestor terenuri, fără a deține drept de proprietate asupra lor. Concomitent, ocupanții fără drept ai terenurilor provenind din Decretul 115/1959 să fie obligați să confirme, prin semnătură, încunoștiințarea lor de către primării, asupra faptului că aceste terenuri au fost restituite proprietarilor de drept. Repudierea acestor deziderate de către Prefectură contribuie la menținerea unor stări infracționale privind tulburarea de posesie și creează stări conflictuale, care generează procese penale. În acest sens, sînt concludente relațiile pe care îmi permit să le fac.

Comuna Turnu Roșu, cu o populație de aproximativ 2 500

(continuare în pag. a III-a)

Dr. Octavian GĂLEA

Iarna, ungerii și reforma

Tot admirându-l și venerându-l la nesfârșit pe narcisistul nostru poliglot, Petre Roman, care prin vorbe meșteșugit a-lase a propăvăduit sus și tare o reformă ce n-a existat practic decât în imaginația domniei sale, iată că am ajuns în pragul iernii, precum greierele lui La Fontaine, total nepregătiți, fără hrană, fără căldură și, efectiv, fără nici un sprijin. Iar de „împrumutat” nu avem de unde împrumuta, pentru că... Europa, după ce a manifestat desulă răbdare și clementă, ne-a trinit și ea ușa în nas! Se pare însă că vinovați de această nefastă stare de lucruri, nu sînt reprezentanții „liber aleși” ai poporului, ci războiul din Golf, tiganii, minierii, ungerii etc., etc.

Chipurile, conducătorii noștri s-au dovedit — în corpore — a fi foarte bine intenționați dar, vezi Doamne, n-au beneficiat — bieții de ei!!! — de înțelegerea și sprijinul... material al Vestului. Însă se pune întrebarea, meritau ei oare? Dar să o luăm metodic, încercînd o raportare doar la vecinii noștri, bulgarii și — mai ales — ungerii, despre care se încearcă inocularea ideii că ar fi dușmanii de moarte ai... fragedei și „originalei” noastre democrații.

Mai întii trebuie remarcat faptul că, actuala putere nu a urmărit altceva decât înveninarea atmosferei, dezgroparea securii războiului interetnic, neavînd nici un moment în „plan” o politică moderată, constructivă, de conviețuire pașnică (cel puțin ca pe vremea „odiosului”) cu minoritatea maghiară, ca să nu mai vorbim de o conlucrare măcar în domeniile „cheie” ale economiei, cu cei de o parte și de alta a Tisei... Aceasta denotă — fără echivoc — că nu s-a avut nici un moment în vedere scoaterea țării din marasmul comunist, așa cum „trîmbița” la început tandemul Iliescu — Roman.

Dacă vom „arunca acum o privire în „ograda vecinului” vom constata (și este părerea unanimă, nu doar a Europei) că, indubitabil, Ungaria s-a dovedit a fi campioana reformelor. E logic deci, ca în a-tari condiții, Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional să cadă oricînd de acord în sprijinirea procesului de reformă început în țara vecină.

Din debut, însă, alta a fost viziunea asupra reformei în Ungaria. În timp ce acolo se declanșa „marea privatizare”,

la noi de-abia demara „dughe-nizarea” economiei, ce avea să continue cel puțin încă un an de zile... De fapt, în România, așa-zisa reformă nu a însemnat decât îmbogățirea peste noapte a nomenclaturistilor dintotdeauna, inclusiv a celor din „sferele înalte” ale actualei puteri. De-abia acum, după aproape doi ani de zile, se încearcă trecerea la des-centralizarea economiei naționale, măsură care, alături de unificarea cursurilor de schimb și convertibilitatea leului (dacă nu chiar o stabilizare monetară!) trebuia să constituie apanajul reformei. Evident că în lipsa acestora n-am cunoscut decât fața nedorită a lucrurilor, partea dureroasă a... reformei.

Căci, e de la sine înțeles, mica privatizare care nu putea concura de felul statului, cea rămasă și astăzi principalul acționar în toate sferele de activitate, schimbarea denumirii unităților de producție, din „întreprinderi” în „societăți comerciale”, ca și creșterea aberantă a prețurilor, fără nici o motivație reală nu poate fi calificată — oricît de îngăduitori am fi — drept reformă!

Mergînd însă mai departe cu comparația, putem arăta că, în timp ce în Ungaria adevărata disidență, răspîndită în cele patru colțuri ale lumii, au reprezentat „placa turnantă” în realizarea obiectivelor propuse, la noi, aceștia fie că și-au menținut „statutul”; cazurile Doina Cornea, Ana Blandiana, Dumitru Mazilu, fie au fost lăsați să „pre-dice” în pustiu: Rugina, Cojocaru, Barbu etc. D-nii Rațiu, Câmpeanu și alții care, deși aveau experiența Occidentului, deci a democrației veritabile, au fost puși „la zid” pentru că nu au rămas în țară să mănînce cu noi... salam cu so-lă! Dar — mă întreb — oare d-nii Iliescu, Roman, Bîrlădeanu, Martian etc. au cunoscut vreodată gustul acestuia, chiar dacă au stat cu noi, aici, în România?

Iată, concret, de ce sînt „vinovați” ungerii: pentru că ne-au izolat — prin reformele lor radicale — în Europa, ne-acceptînd compromisul, în speță niste reforme alambicate, fără nici o perspectivă!

Nu li se va putea ierta niciodată — de către neocomuniștii actualei puteri de la București — faptul că aceștia, împreună cu bulgarii (ca și cu polonezii ori cehoslovacii) ne-au luat-o înainte, fiecare cu pași mai mărunți sau mai repezi, desprinzîndu-se, fără

nostalgie, de vechiul lagăr socialist.

Aceasta este de fapt adevărata „problemă” pe care o reprezintă ungerii pentru noi și de la care se încearcă, de-a dreptul cu înverșunare, deturnarea atenției, prin crearea unor „găselnițe” ori false focare, care să ducă la escaladarea tensiunilor interetnice, premeditat, în Transilvania, unde — în cea mai mare parte — la 20 mai 1990, nu s-a mers pe „mîna” Frontului și implicit, a d-lui Iliescu.

Să sperăm, însă, că 15 ianuarie (data preconizată a-legerii locale) va fi ziua de pomină, în care vom da prima și adevărata lovitură de grație... comunismului! Să nu uităm surpriza de proporții de acum doi-trei ani cînd, în Nicaragua, deși se pronosticase o victorie lejeră în alegeri a „comuniștilor” lui Daniel Ortega Saavedra, în final, aceștia au trebuit să se recunoască învinși de către o ziaristă cu altă „coloratură” politică, acreditată inițial cu șanse minime, Violeta Chamorro!

Chiar dacă datele problemei nu sînt tocmai identice, să remarcăm că, o eventuală lovitură la... baza edificiului actual al puterii fesenisto-comuniste, va duce inevitabil și foarte curînd la o cădere masivă... la vîrf!

Să așteptăm, deci, această zi, cu speranța că Dumnezeu nu și-a întors chiar definitiv fața de la noi!

Ion GÎRNOD

Promițătoare filiații

(urmăre din pag. 1)

versitățile de stat și cele particulare la dv.?

— Este o diferență foarte pronunțată. În primul rînd se poate vorbi despre diferențieri pe baza criteriului numeric. Cifra medie ar fi de 20 000—30 000 studenți, pe cînd în cazul celor particulare — maximum 3—5 000. Apoi, accentul profesional diferit își spune cuvîntul în disocierea lor. Universitățile de stat pun mai cu seamă accentul pe latura creativ-științifică a muncii de cercetare. Cadrele care predau în astfel de universități au obligația fermă de a publica în mod curent studii în domeniu, lucrări științifice de referință care să le valideze permanent statutul lor academic, cerință care nu intră întocmai în sfera obligațiilor profesorilor din universitățile particulare, unde accentul cade mai mult pe calitățile pedagogice și realizarea unui climat universitar coeziv, propice interacțiunilor student-profesor. Un cadru care activează într-o universitate de stat nu are o normă mai mare de două cursuri pe semestru, așteptîndu-se, în schimb din partea sa o activitate publicistică în specialitate deosebit de susținută și originală.

— Care sînt obiectivele fundamentale pe care le are în vedere Centrul de Studii și Programe Internaționale al cărui director sînteți?

— Facilitarea studiului în străinătate a unui mare număr de studenți americani coordonați în cadrul a diverse programe universitare (aproximativ 2 000 de studenți pleacă anual să-și efectueze studii, prin mijlocirea noastră, de la 10 luni la 4—5 ani, în Europa, Asia și Australia, dintre care cam 100 beneficiază de ajutor financiar), reversul: găzduirea de studenți internaționali la variate programe universitare și postuniversitare (dintre care, aproximativ un sfert, deci cam 6 000 primesc bursă) și, în general, răspîndirea culturii și civilizației americane pe glob. În afara acestora, în atribuțiile Centrului intră și supravegherea și elaborarea programelor de studii predate în campus.

— Considerați că astăzi, criza pe care o traversează științele umaniste se reflectă și în spațiul universitar?

— Negreșit. În discernerea a ceea ce merită cu adevărat a fi transmis dintr-un timp de virtualități atât de vast! Această dilemă didactică erodează oarecum în rîndurile universitarilor încrederea în eficiența materialelor supuse atenției tînarului intelectual. Cum se poate preda în mod umanist fără a releva varietatea și care sînt materialele-matrice — par a fi cele două întrebări-cheie ale căror răspuns se cere căutat în zona de incidență dintre fundalul cultural și realitatea contemporană.

— Vă mulțumim.

Municipiul Medias. Magazinul universal „Transilvania”, cu de toate pentru toți... în perspectiva belșugului viitor.
Foto: Iulian PREDA

Pariul cu agricultura

De acord, consumul exagerat de carne nu este sănătos. În special consumul cărnii de porc. Unde mai pui că prețul cărnii este și exagerat de mare: 1 kg de carne de porc, calit. I, costă 140 lei; 1 kg carne de vită, calit. I, costă 148 lei; 1 kg de salam „Mistret” (cel mai ieftin), costă 184 lei.

Cu atît mai bine, ne vom hrăni cu zarzavaturi și fructe, conform prescripțiilor medicinii naturiste. Sănătos, însă, nu și ieftin. În timpul unui raid făcut prin Piața Cibin am înregistrat următoarele prețuri:

La „Aprozor”: cartofi — 30 lei/kg. Sînt mici și amărîți.

ȘTIFT

Se spune că americanii au intrat în panică, auzind că la noi dolarul va ajunge „2—3 lei”. Agențiile lor turistice pregătesc deja numeroase excursii spre România.

Ceapă nu este. Gogoșarii, ofiliți — 25 lei/kg; morcovii — 25 lei/kg; varza — 10 lei/kg; fasolea — 70 lei/kg; țelina — 24 lei/kg; merele — 30 lei/kg.

La „Agrocoop”: morcovii — 25 lei/kg; varza — 13 lei/kg; fasolea — 65 lei/kg; țelina — 30 lei/kg; ridichile — 15 lei/kg și merele — 30 lei/kg.

La producătorii particulari: cartofii — 50 lei/kg, mari și frumoși; ceapa — 70 lei/kg, într-un singur loc; varza — 10 lei/kg; morcovii — 30 lei/kg; pătrunjelul — 50 lei/kg; gogoșarii (sînt pe terminate) — 30 lei/kg; ardei — 50 lei/kg; vinetele (ofilite) — 25—35 lei/kg; țelina 10, 20, 25 lei/buc.; hreanul — 25 lei grămada; usturoiul — 300 lei/kg; telemeaua — 200 lei/kg.

Scumpe toate, însă, ne mulțumim cu faptul că le găsim. Adică, „mulțumim din inimă partidului”... că n-a cîștigat, deocamdată, decât pariul cu agricultura.

Ovidiu TOMULEȚIU

VOTAȚI... CARTOFUL!

Pentru noi, orașenii, în această toamnă cartoful a fost... sublim, dar absent cu desăvîrșire! Și de-ar fi numai cartoful de vină!

Prin septembrie, aprozarele ne-au delectat cu un produs despre care atunci cînd cineva te întreba ce reprezintă, spuneai: **nuci**. Aceștia au fost unicii cartofi, cu care trebuie să ne hrănim o iarnă întreagă.

La piață, la micul producător, situația a fost aproape asemănătoare, în sensul că, prin septembrie, mai găseai cîte un kilogram de cartofi adevărați, iar din octombrie au apărut acei cartofi de mărimea și prețul miezului de nucă. Astfel că aprovizionarea pentru iarnă cu cartofi a rămas... pentru primăvară.

În dimineața zilei de sîmbătă (săptămîna trecută) am avut marele noroc să văd cu ochii mei, în Piața Rahovei, o femeie care vindea cartofi. La masa ei era o coadă pe care ne e ușor să o descriem, făcînd paralelă cu anii epocii de aur. Oamenii stăteau, cîte trei-patru în rînd, cu cîte o sută de lei în mînă și cereau două kg de cartofi. „Măi să fie — mi-am zis — te pomenești că lipsa cartofilor e o falsă problemă, de vreme ce oamenii nu cumpără mai mult”. Și am intrat în vorbă cu cumpărătorii: „Ce să

facem, mai mult nu ne permitem”. „Nu putem lua mai mulți, că sînt înghețați”; „Să sperăm că se bagă mai ieftin la aprozare”. Vinzătorul din piață și-a vîndut marfa în scurt timp. Am întrebat-o de ce nu vin mai mulți producători pe piață? Răspunsul ar trebui să-i pună pe gînduri pe cei din fruntea „obștei”, care acum se pregătesc să-și facă „strălucitul bilanț”. Producătorii nu au încă titlurile de proprietate asupra pămîntului, deci nu au semănat cartofi și acum n-au avut ce culege. Pot oferi la vînzare numai cartofi din grădină, dar și pentru ei iarna va fi lungă. Asta e. Dar ce ne facem la iarnă, cînd prețul cartofului va crește? Sau, să nu disperăm, că vin alegerile?! Dacă anul trecut semnul electoral al F.S.N. a fost salamul („Trandafir”), acum va cîștiga cel care își alege ca semn cartoful (tot cel de nuanță trandafir?). Sînt destule guri rînjite care strigă tare: „Oameni buni, votați cartoful!”. Oare le mai ține figura? Avînd în vedere că tot mai mulți declară greva foamei...

Ei bine, actualul prefect ne-a promis cartofi de import — dintr-alte țări de soare pline...
Gabriela BALAN

Pe marginea modului de aplicare a Legii nr. 18/1991

(Urmare din pag. 1)

de locuitori, posedă o suprafață mică de teren agricol, din care o bună parte este neproductiv. Din acest motiv cca 90 la sută dintre locuitorii comunei, care sînt apti de muncă, activează în calitate de angajați la diverse întreprinderi din județ. Concomitent cu munca salariată, în timpul liber ei practică agricultura. Comuna are un număr mare de pensionari, care atîta timp eî sînt capabili, continuă muncile agricole. Datorită acestor condiții specifice locale, comuna Turnu Roșu a fost scutită de colectivizare, dar un număr mare de locuitori au fost jefuiți prin aplicarea Decretului 115/1959.

În temeiul acestui decret, cu procesul verbal nr. 38 din 1959, tatălui meu, în prezent decedat, dictatura comunistă i-a confiscat toate terenurile agricole. Totalitatea terenurilor confiscate au trecut în administrația consiliului popular comunal și de-a lungul anilor au constituit o sursă de venit și de îmbogățire pentru președinții consiliului și pentru „tovarășii de drum” ai dictaturii. Mulți dintre acești profitori mai ocupă și azi, fără drept, terenuri agricole din comună, sfidînd legalitatea. Proprietarii de drept sînt amenințați cu maltratarea atunci cînd solicită eliberarea lor, pentru a le putea cultiva. Personal, ca efect al cererii mele de restituire, înregistrată cu nr. 352 din 11 martie 1991, la Primăria comunei Turnu Roșu, în temeiul articolului 12 din Legea 18/1991, am dobîndit terenul agricol înscris în C.F. nr. 411, cu nr. top. 7547 și cu o suprafață de 845 m.p. Am găsit acest teren ocupat pe nedrept

de către domnul Oancea Iancu, zidar, domiciliat în comuna Turnu Roșu nr. 536. Dînsul mai ocupă fără drept și alte terenuri. În repetate rînduri am încercat, fără succes, să-l conving pe domnul Oancea Iancu să respecte legalitatea și să-mi elibereze terenul. Silit de situație, m-am decis să apelez la ajutorul justiției. În calitate de moștenitor al terenului agricol, recunoscut ca atare de Legea fondului funciar, m-am constituit parte vătămătită și, în condițiile art. 220 C. Pen. conform prev. art. 37 din Legea 18/1991, am depus plîngere penală pentru infracțiunea de tulburare de posesie, împotriva d-lui Oancea Iancu.

S-a constituit dosarul penal nr. 6490 din 4 oct. 1991. Procesul a avut loc în ziua de 18 oct. 1991. Inculpatul nu s-a prezentat la proces, iar eu am fost audiat în absența procurorului, care a părăsit sala de judecată cu cca. 10 minute înainte de începerea procesului.

Am fost întrebat de către judecător dacă solicit pedepsirea infractorului? Am răspuns că solicit instanței, în primul rînd, să restabilească legalitatea printr-o sentință care să oblige pe infractor să-mi elibereze terenul. Odată îndeplinită această obligație legală a lui, sînt de acord să nu fie pedepsit. Judecătorul mi-a spus că sînt liber și că în ziua de 21 oct. 1991 să mă prezint la Arhiva Judecătorei, unde pot afla hotărîrea instanței. M-am conformat și în condica penală informativă am găsit hotărîrea 826 la procesul penal 6490/1991, care prevede: „achitarea inculpatului”. Pe marginea acestor fapte, să-mi fie permise cîteva constatări obiective:

Consultînd în condica penala

la informativă — perioada de timp cuprinsă între publicarea Legii 18/1991 și data de 12 iunie 1991, precum și perioada de timp cuprinsă între 20 septembrie și 18 oct. 1991 — am găsit următoarele date referitoare la cazistica proceselor penale generate de infracțiunea de tulburare de posesie: s-au judecat 4 procese de acest fel; în două procese inculpații au fost achitați; într-un caz procesul penal a încetat; iar al patrulea proces s-a aminorat.

Deci, nu s-au pronunțat hotărîri care să oblige infractorul să elibereze terenul agricol ocupat fără drept. Apreciez că numărul relativ redus de procese penale, privind culpa de tulburare de posesie în raport cu numărul mare de asemenea infracțiuni existente în județul Sibiu, se datorează, în primul rînd, obstrucționărilor care se fac inițierii unor asemenea procese penale. Cît privește hotărîrile pronunțate este de remarcă: *instanța recunoaște caracterul infracțional al culpei, întrucît hotărîrile nu resping plîngerile penale ca fiind nefondate.*

Datoria primordială a unei instanțe judiciare o constituie obiectivul de sistare a stărilor ilegale, în speță întreruperea infracțiunii de tulburare de posesie, prin pronunțarea unei hotărîri care obligă eliberarea terenurilor ocupate fără drept de către inculpat. Ignorarea acestor îndatoriri, însoțită de pronunțarea unei sentințe de achitare a inculpatului, constituie vădit o denegare de dreptate care crează o situație paradoxală de consens al justiției cu infracțiunea și determină o nouă jurisprudență care tolerează infracțiunea de tulburare de posesie.

CUI PRODEST?

CARTUȘ „PEȘTELE”

Mamele, fiicele, soțiile sau iubitele noastre ar trebui să facă parte din categoria celor care ne sfințesc viața, fiindcă cărora să le purtăm un deosebit respect. Mamele — pentru că ne-au născut, crescut, pentru că o parte din visele și truda lor se regăsesc în noi. Fiicele — pentru că ne încununează viața cu satisfacția împlinirii. Soțiile — pentru că împart cu noi fiecare clipă, fiecare neceaz, fiecare bucurie; pentru că ele sînt cel mai direct sprijin al nostru, în viața de zi cu zi.

Un sibian, nu are importanță numele lui, a ajuns la o altă concluzie la capitolul soții. Socotind cum ar putea să-i fie de mai mult folos soția, cum ar putea să se sprijine mai mult pe ea, a ajuns, nici mai mult nici mai puțin (e greu de crezut), a ajuns să o prostitueze.

Statutul de „pește” nu-l deranja deloc în viața de zi cu zi, considerîndu-se un adevărat domn.

Își începea ziua cu verificarea trusei de „profesionistă” a soției, după care o urca în mașină, ducînd-o la Cabana „Valea Oltului” unde ea își găsea clienții, după care, seara, o ridica, de la cabana „Săliște”, obosită și cu portmoneul plin de valută.

Habar nu aveau vecinii de unde provenea bunăstarea familiei.

Cumplită bunăstare!

(D.L.B.)

Lacrimile „BOBOCILOR”

După o frumoasă tradiție, în fiecare toamnă liceele organizează „Baluri ale bobocilor”. Anul acesta, bucuria celor mai tineri elevi ai Liceului „Gheorghe Lazăr” a fost umbrită de un incident regretabil, provocat de cîțiva derbedei. Cum, ce și de ce s-a petrecut acel incident, am aflat de la dl. profesor Ioan Igna, directorul instituției școlare sus-amintite: „Pentru buna desfășurare a „Balului bobocilor” — care a avut loc miercuri, 6 noiembrie a.c., la „Cercul Militar” — s-a stabilit ca invitații de la alte licee să fie trecuți pe liste întocmite de conducerea liceelor respective. În sala de bal a

fost admisă doar intrarea respectivilor invitați și bineînțeles a elevilor noștri, fiecare elăsă fiind însoțită de dirigințele ei. Intrarea în sală a început la ora 14,30 și s-a desfășurat eșalonat, pe clase, pînă la ora 15,45. La supraveghere am fost sprijiniți de trei polițiști, care au rămas pînă la închiderea ușilor dinspre Universitate, la ora 16,00. Pe dinafară a rămas un grup de amatori, printre care cîțiva derbedei care ne-au amenințat: „Nu scăpați voi nepleptanații!”. Nu i-am luat în serios, dar am preîntîmpinat pătrunderea lor în sală pe alte intrări ale Cercului Militar.

Balul bobocilor a fost foarte reușit. Cu greu i-am convins pe elevi că e bine ca balul să se încheie în preajma orei 20,30. Numai că la ieșirea lor din sală au avut o surpriză: derbedei au dat cu spray lacrimogen. Imediat am închis ușile și am anunțat Poliția. Nu s-a întîmplat alt incident. Iar copiii au ieșit pe ușa principală. În nici 5 minute a venit un echipaj de Poliție. Între timp copiii plecaseră, iar derbedei parcă au intrat în pămînt.”

T. OVIDIU

N.R. — Dată fiind creșterea fenomenului infracțional, considerăm că asemenea incidente trebuie preîntîmpinate cu maximum de seriozitate. Sperăm că cei implicați — turbulenți — în cazul relatat vor fi depistați și puși la punct.

Ce ascunde întunericul?

Pe strada Lungă (fostă 11 Iunie) se află o cofetărie. O cofetărie ca toate cofetăriile, care are un spațiu ocupat de mese unde, în faptul serii, te poți așeza să consumi (că de mîncat nu poate fi vorba) ceva, dacă ai privirea de piscică și reușești să distingi vreun produs în bezna din cofetărie.

MEDIAȘ. Turnul de apărare SCHMIEDGASSER, construit în anul 1641.

Foto: Iulian PREDA

Liberalizarea cu orice preț a... prețurilor

La 1 noiembrie a.c. s-a împlinit un an de la trecerea la prima etapă a liberalizării prețurilor. Aceasta fiind una dintre întîile măsuri luate de guvernul Roman în cadrul Reformei. În ceva mai mult de un an de la inițierea ei, Reforma ne-a adus în pragul sărăciei. De vină fiind nu ideea de Reformă în sine, ci modul de aplicare a ei.

Mulți dintre semenii noștri abia își duc zilele de la un salariu la altul, sau de la o pensie la alta. Răstimp în care au perioade cînd „fac”, pur și simplu, foame. Și sînt familii în care, doar prin eforturi de imaginație și voință, gospodinele reușesc să pregătească ceva de mîncare. Iar bucata de carne necesară o pot cumpăra din ce în ce mai rar. Încet, încet ne întorcem la „alimentația rațională și științifică”.

Dar să discutăm pe temeiul faptelor. Acum un an și ceva, deci înainte de 1 noiembrie 1990,

prețul unui kilogram de carne de pui era de 27—30 lei. Acum, prețul aceluiași kg de carne de pui este de 97 lei. Pornind de la acest caz se ajunge la urmări dintre cele mai îngrijorătoare. Unitățile de alimentație publică, în loc să fie de folos consumatorului, devin doar surse de cîștig suplimentar pentru stat, sau pentru proprietarul particular — cîștig suportat de punga clientului. Astfel: la „Rotiseria” din Piața Mică nr. 23, 100 g de pui fript costă 23,40 lei; plînea costă 1,55 lei — felia; 50 g mujdei costă 1,40 lei; o sicola costă 20 lei; iar 250 ml de vin negru costă 40 lei. Cu aceste prețuri sfidătoare pentru omul de rînd, nici nu-i de mirare că și clienții „Rotiseriei” sînt din ce în ce mai puțini.

Și atunci, cui folosește „liberalizarea” cu orice preț... a prețurilor?

Ovidiu TOMULEȚIU

ACE

Pe cei care au sesizat dispariția din peisajul citadin a mercurilor îi anunțăm pe această cale că pot cumpăra produsele specifice de la magazinele „Dumbrava”, „Bucuria copiilor”, complexele din

Șoseaua Alba Iulia, cartierul Strand, str. Gladiolilor (Terezian), magazinele de pe B-dul Mihai Viteazul și de pe strada Semaforului. O pot face dacă nu-i deranjează prețurile.

(N.D.)

SECȚIA L 4 C.F.R. SIBIU

In vederea executării lucrărilor la linia de cale ferată Sibiu — Vințul de Jos, circulația rutieră pe drumul județean D.J. 106 E, Cristian — Orlat — Săcel, peste pasajul de cale ferată din stația Cristian Sibiu, se întrerupe zilnic în perioada 11—13 noiembrie 1991, între orele 9,00—13,00.

In acest interval, se poate folosi ruta ocolitoare pe D.N. 1, Cristian — Săcel.

— 307 —

D.G.N. TÎRGU MUREȘ

Exploatarea de gaze Sibiu

anunță întreruperea furnizării gazelor naturale în ziua de marți, 12 noiembrie 1991, între orele 9—13, pentru populația orașului Cisnădie, pentru efectuarea unor lucrări în rețeaua de distribuție a gazelor naturale.

— 309 —

Mica publicitate

Pierdut acte (buletin identitate și carnet conducere) pe numele Pinciu Eugen în zona Turnișor. Recompensă mare găsitului. Adresați: fam. Pinciu, str. Avram Iancu nr. 7. Telefon 7 33 27. (5287)

● Pierdut legitimație de serviciu, eliberată de S.C. „Cochet” și carnet de sindicat pe numele Mărginean Paraschiva. Le declar nule. (5284)

● Pierdut certificat de naștere și buletin de identitate, eliberat de Poliția Sibiu, pe numele Neamțu Sorin. (5291)

● Pierdut certificat de naștere pe numele Bîrză N. Cornelia. Îl declar nul. (5290)

VINZARE

● Vind televizor alb-negru Videoton Super Computer — diagonală 31 cm, pentru auto și 220 V, nou (R.F.G.). Preț 150 DM sau lei. Negociabil. Telefon 1 76 73. (5283)

MULTUMIRI

Multumim tuturor rudelor, prietenilor, vecinilor și colegilor de serviciu de la unitatea CT 2 Sibiu și Intregului personal C.F.R., care au fost alături de noi în clipele grele ale despărțirii de bunul nostru soț și tată

MIRCEA POPESCU
(5288) Soția și copiii

INCHIRIERE

● Primesc două fete (elevs) în gazdă. Telefon 2 49 49 — zona V. Milea (Gh. Gheorghiu-Dej). (5289)

DECES

Cu multă durere în suflet regretăm încetarea din viață a scumpului nostru frate și cumnat

IOAN BADIU
— 64 ani —

Dumnezeu să-l odihnească!

(5286) Frații și cumnații

ULTIMUL ULTIMATUM EUROPEAN

DUBROVNIK — A 36-a zi a asediului Dubrovnikului.

a debutat cu o bătălie de 4 ore, după care a încetat subit. Șalupele militare au tras cu tunurile asupra unei forti-

PROGRAM

VINERI, 8 NOIEMBRIE 1991

10.00 Actualități. ■ Meteo. 10.20 Calendarul zilei. 10.30 Film artistic. „Cineva acolo sus mă iubește”. 12.40 Ora de muzică. 13.30 Medicina pentru toți. 14.00 Actualități. ■ Meteo. 14.20 Mondo-Muzica. 14.45 Mapamond. 15.15 Reflecții rutiere. 15.30 Preuniversitaria. 16.00 Limba noastră. 16.30 Studioul muzicii ușoare. 16.50 Tragerea Loto. 17.00 Știri. 17.05 Emisiunea în lim-

ba germană. 18.05 Pro patria. 19.00 Ecranul. 19.30 Desene animate. „Călărețul cu sabie”. 20.00 Actualități. 20.35 Sport. 20.45 Viața parlamentară. 21.10 Film serial. „Ioana d'Arc — puterea și inocența”. 22.45 Simpozion. 23.30 Actualități. 23.45 Divertisment nocturn. 1 15 Recomandări din program.

SÂMBĂTA, 9 NOIEMBRIE 1991

9.00 Bună dimineața! 10.00 Actualități. ■ Meteo. 10.10 Club „Anda”. 11.10 Descoperirea planetei. 11.30 Viața spirituală. 12.30 Ora de muzică. 13.30 7x7. 14.00 Actualități. ■ Meteo. 14.10 Tele-Club. 17.30 Itinerarii. 18.00 Arena. 19.00 Melodii îndrăgite. 19.15 Tele-enciclopedia. 20.00 Actualități. 20.45 Film serial: Maddie și David. 21.45 Săptămîna sportivă. 22.10 Romdivertis. 22.55 Actualități. 23.10 Film

artistic. „Aurora”. 0.45 Video-discotecă. 1.15 Recomandări din program.

DUMINICĂ, 10 NOIEMBRIE 1991

8.30 Bună dimineața! 9.30 Abracadabra. 10.25 Film serial pentru copii „Singur pe lume”. 10.50 Actualități. ■ Meteo. 11.00 Lumină din lumină. 12.00 Viața satului. 13.30 Hora satului la Gura Rîului. 14.00 Actualități. ■ Meteo. 14.10 Atlas. 14.30 Video-Magazin. 18.00 Știință și imaginație. 18.30 Convorbiri de duminică. 19.00 Film serial. „Dallas”, ep. 73. 20.00 Actualități. 20.35 Film artistic „Kamikaze”. 22.15 Duminica sportivă. 22.35 Studioul slagărelor. 23.05 Actualități. 23.20 Maestrul. 0.05 Recomandări din program.

(urmăre din pag. 1)

„stăpînul piețelor din Sibiu”. Și cam așa stau lucrurile.

„Ceea ce este realmente condamnat, este faptul că pentru dl. Cadar Teofil nu s-a întîmplat nimic nou pe lumea asta... Nu a fost în România nici o revoluție, nu a avut loc nici o schimbare, pentru că dumnealui, ca și pe vremea lui Ceaușescu, și acum percepe abuziv cote zilnice pentru produse agricole și animale de la particularii care vin aici să-și valorifice produsele. Cu o parte din ce primește își asigură acoperirea și scaunul de șef al piețelor. O concluzie este că se poate de adevărată și de clară. Acum ca și în trecut folosește aceleași metode și practici ilegale, abuzive și discreționare, prin care își asigură beneficii exclusive. Foștii lui tovarăși, de pe vremea lui Ceaușescu, vin zi de zi, pentru a-proviziona, în piețe (în special în Piața Cibin) de unde, prin grija expresă a domnului Cadar Teofil, pleacă cu sacșele pline, mai abilitat decît în „epoca de aur”. Și tot pe gratis, de la tata Filu”.

Dacă dl. Cadar a văzut că nimeni nu-l deranjează aface-urile și-a perfectat mecanismul cu oameni „de încredere” și văzîndu-se stăpîn pe situație și-a zis: „acuma-l de mine”. A început cu privatizarea, găsind o sumedenie de amatori pentru spațiile comerciale din piețele sibiene, alegîndu-l pe sprinceană și după portmoneu. Spațiile comerciale au fost atribuite ilegal, fără licitație publică, ba mai mult, în aceste spații Administrația piețelor a investit o mulțime de bani pentru amenajări și echipări. Așa că noii beneficiari au luat

lucrul gata făcut, plătind pentru asta chirii foarte mici. Pe banii statului, dl. Cadar Teofil a construit, nu știm dacă cu plan legal sau nu, o ditamai cîrciumă cu o suprafață de 200 m.p., care a costat aproximativ 2 milioane de lei, dar nu pentru piețe, ci pentru dl. Mitică Tureanu, care a botezat-o *Turbo-Bar*. Cheltuielile la amenajarea acestui bar s-au făcut, desigur, tot pe banii Administrației piețelor. Tăra-nul care vine la oraș să tîr-guiască va putea bea o bere străină cu 170 lei, ori 100 g-ame de whisky cu 150 de lei. Nu știm în interesul cui a fost construit acest bar, desființîndu-se așa-zisul birou al încasatorilor, care acum sînt nevoiți să stea în ploaie și frig, deoarece pentru ei, cei care aduc venituri pieții, nu s-au găsit bani. Nu s-a putut amenaja nici măcar o modestă cămăruță, în care să se adăpostească de ploaie și frig. Amin-tim că dl. Mitică Tureanu, consumă zilnic apă, curent electric, lemne de foc, folosește obiectele de inventar fără să achite pentru asta nici un leu, de aproape doi ani de zile.

În Obor s-a mai construit o așa-zisă magazie de bagaje, în suprafață de 250 m.p. care nu a fost folosită timp de 2 ani de zile și care ar fi adus un venit important pieții. În momentul în care a apărut un oarecare domn Anton, care s-a pus de „acord” cu dl. Cadar, în această magazie s-a înființat un atelier auto. Și imediat „seful” a făcut rost de bani pentru dotarea acestui atelier.

Bineînțeles că au mai fost și alți amatori de cîștig pe seama piețelor Sibiului. Au apărut niște domni, instructori de conducere auto, care i-au

comandat domnului Cadar amenajarea unui poligon auto în incinta Oborului, inclusiv confecționarea unei rampe metalice, pentru care tot piețele au plătit vre-o 100 000 lei. La această afacere „cinstită” nu știm care a fost „partea leului”, pentru că a fost dată în folosință de peste o lună de zile și nimeni nu știe dacă pînă în prezent s-a plătit taxa legală. S-au cheltuit, de asemenea, bani frumoși pentru amenajarea unei măcelării, în care a fost angajat un pensionar, vechi prieten de-al domnului Cadar. Angajările se fac preponderent din rîndul rudelor și prietenilor domnului Cadar. Pe un post de contabil, în momentul de față sînt angajate trei persoane.

Metodele de lucru ale domnului Cadar sînt la fel ca și înainte de decembrie '89, menținînd intenționat o atmosferă tensionată și de nesigurantă în cadrul colectivului pe care îl conduce după bunul său plac. Nimeni nu are voie să aibă o părere contrară părerilor domnului Cadar, nimeni nu are voie să-i critice activitatea total necorespunzătoare.

În încheierea uneia din scrisorile semnate de mai mulți angajați ai piețelor din Sibiu se spune: „... cerem o anchetă la care să participe toți salariații Administrației piețelor din Sibiu, cu încrederea că vor fi găsite soluții legale și civilizate pentru soluționarea tuturor neajunsurilor la care s-a ajuns prin activitatea necorespunzătoare desfășurată de atîta amar de vreme de către dl. Cadar Teofil — *zbirul piețelor sibiene*”.

P.S. — „Materialul documentar” — reclamații — în acest sens se află și la Primăria municipiului Sibiu.

ficații croate de pe înălțimile ce domină orașul-cetate. Forțele croate au răspuns cu tiruri de artilerie și mortiere.

La întoarcerea de la Haga, președintele croat Franjo Tudjman, a făcut din nou apel la ajutorul militar din partea S.U.A. (Flota a VI-a), contra sirbilor. La conferința de presă, a declarat: „Croatia nu se va preda niciodată. Mai există totuși speranțe, altfel d-nul Vance n-ar mai fi venit”. La întrebarea: „Cît timp va mai rezista Croatia?”, Tudjman a răspuns: „Pînă va fi liberă”.

Criza iugoslavă a intrat miercuri într-o nouă fază. Croatia a trecut la o nouă tactică: a trecut de la lupta de apărare, la atac contra teritoriilor sirbești. Astfel au fost bombardate localitățile Ilia și Apatin din Voevodina, precum și localități din Bosnia. Președintele Tudjman, adept al dictonului: „cea mai bună apărare, e atacul”, a afirmat: „Numai politica de forță, poate rezolva criza”. Din păcate, sirbii au în această privință aceeași părere.

BELGRAD — Cyrus Vance (trimisul special O.N.U.) s-a întîlnit miercuri cu Ante Markovici (premierul federal).

HAGA — Azi expiră ultimul ultimatum, după cum îl numește presa franceză, dat de Comunitatea Europeană, Iugoslaviei ca termen de încetare a luptelor. Lordul Carrington va informa astăzi miniștrii de externe ai celor 12 țări, de cei pe care-i consideră vinovați de torpilarea propunerilor de pace europene. Ministrul de externe german, care a cerut represalii economice, sublinia: „Numai sancțiunile economice i-ar putea obliga pe cei care sînt obișnuiți cu fo-

losirea forței, să fie descurajați”.

Tot astăzi, sosește la Haga, venind de la Roma, președintele american, Bush, după ce a participat la întrunirea NATO și după ce și-a amînat vizitele în Extremul Orient și Australia, programate la sfîrșitul acestei luni.

Reuniunea de la Haga, de astăzi, i-ar putea aduce: înghețarea ajutoarelor, impunerea cotelor de export și anularea acordului de cooperare cu CEE (Comunitatea Economică Europeană).

O MOARTE NEELUCIDATĂ

IERUSALIM — Controversatul magnat al presei mondiale, Robert Maxwell, decedat în împrejurări neelucidate, acuzat de unii de legături cu serviciul de spionaj israelian (Mossad) va fi înmormîntat la Ierusalim. După autopsia cadavrului pescuit în apele Atlanticului, s-a constatat o moarte naturală datorată unei crize cardiace. Mulți cred în versiunea unei sinucideri. Imperiul presei, pe care-l stăpînea acest om născut în 1923 în Rutenia (Ceho-Slovacia), trecea printr-o criză financiară, avînd o datorie de 3 miliarde dolari. „Daily Mirror” (6.11) a publicat chipul zîmbitor al fostului patron, sub titlul: „Omul care a salvat The Daily Mirror”. Cel care a cochetat cu liderii comunisti (Brejnev, Honecker, Ceaușescu) a fost acuzat de biroul premierului Shamir, că a beneficiat de milioane de dolari de pe urma vînzării de arme Iranului. Sinucidere sau nu, întrebarea pe care și-o pun mulți, este ce căuta, gol, la 4 dimineața, lîngă ambarcațiunea sa, acest mare om de afaceri.

Emil PORIME

Redactor șef: **TRAIAN SUCIU**